

[Drachmann.]

I den tyske Presse har man derimod kunnet læse en hel Del mere, end man faar at vide gennem det Forslag, der forelægges den danske Folkerepræsentation til Ratifikation, og det er det, jeg synes er uværdigt for denne Rigsdag. Vi havde nylig en Debat om det erhvervspolitiske Nævn, og ved den Lejlighed nævnte jeg, at det var urimeligt, Rigsdagen intetsteds havde et Organ, hvorigennem den kunde træde i direkte Føling med de forskellige økonomiske Problemer, en Føling, der ogsaa kunde skabe Basis for Medansvar. Nu staar den danske Rigsdag som en Ko foran en rød Port. Den kan faa Lov at sige Buh, eller hvad den ellers vil, til denne Traktat, den kan ratificere den, men i Virkeligheden har den ingen som helst Forudsætninger for at kunne bedømme, hvorhen den fører, og hvad den indeholder. Vi er klar over, at en Traktat som denne har Betydning baade for Eksporten, selvfølgelig navnlig Landbrugseksporten, for Hjemmemarkedets Produktion og for vor Valuta, og vi er ogsaa klar over — det har altid været en Forudsætning for konservativ Traktatpolitik —, at det ene Erhverv selvfølgelig maa bøje sig for det andet. Skal man udadtil slutte Traktater, maa det ske ved en gensidig Afvejning af de indre, hjemlige Interesser, saaledes at et Erhverv i en given Situation maa træde tilbage for et andet, idet man selvfølgelig erkender, at den størst mulige Fordel for Helheden er det Maal, man maa stræbe efter. Vi vil derfor slet ikke sige, at Industrien er traadt for nær her — vi *kan* heller ikke sige det, for der staar jo intet om, hvad vi skal yde til Gengæld —, men jeg fremhæver blot, at det selvfølgelig maa være Princippet for en saadan Traktatpolitik, at det ene Erhverv maa støtte det andet og træde tilbage, naar det andet kan opnaa en Fordel, saaledes at den størst mulige Fortjeneste og Indtjening af materielle Gøder for Samfundet som Helhed bliver Maalet.

Men, som jeg sagde før, man kan intet se af det Papir, vi her har med at gøre, man kan intet faa ud af det til Bedømmelse af dette Forhold. Vi læser om de meget omtalte 50 000 Stkr. Kvæg, hvis Salgsværdi dog i alt kun er 7—8 Mill. Kr., saa noget særlig omfattende er det jo ikke. Vi læser om Toldbinding paa det Kvæg, der kan komme ind, paa Stenbiderrogn, Hummer og Ost, alt sammen i øvrigt med Klausuler af den anden Verden, Betingelser, der maa opfyldes, for at der overhovedet kan blive Tale om Eksport til Tyskland.

I Forslaget oplyses man om, at „Stenbider“ paa Tysk hedder „Lumpfisch“. Der er et tysk Ordsprog, der siger: „Nur die Lumpen sind bescheiden“, og hvis dette Forslag kan udløse Glæde i Danmark, saaledes som man i en Korrespondance i „Berliner Tageblatt“, hvor man maa hente sine Oplysninger om denne Sag, hvis man ønsker Oplysninger, kan læse det — dette Blad bruger nemlig Overskriften „Tilfredshed i Danmark“ —, saa maa man i Sandhed sige, at vi er beskedne i dette Land.

Jeg nævnte før, at vi intet kan læse os til med Hensyn til, hvad vi skal yde til Gengæld. Der er nævnt noget om nogle Varegrupper, men man kan intetsteds finde noget om, hvilke Varegrupper det er, eller om, hvilke Principper der skal lægges til Grund for Udvekslingen. Overhovedet er de Principper og de Problemer af principiel Art, som vel skjuler sig i dette Traktatarbejde, og som peger videre i handelspolitisk og ogsaa i valutamæssig Henseende, ganske udeladt af det Dokument, Rigsdagen har faaet forelagt. I det folkestyrede Danmark faar altsaa Folkerepræsentationen Lov til at skrive under paa en saadan Traktat med tilbundne Øjne; i det diktatorisk styrede Tyskland, som det danske Demokrati har saa forfærdelig ondt af med Hensyn til Styreformien, kan Offentligheden i et hvilket som helst Blad læse sig til Detailler, Retningslinier og Principper i dette Traktatværk mellem de to Lande. Det er mod denne Fremgangsmaade og mod Resultaterne af en saadan Fremgangsmaade, vi fra konservativ Side vil vende os med kraftig Protest.

Vi vil vide, hvad vi stemmer om, vi vil kunne overse Konsekvenserne, og jeg tror, at det er paa Tide, at man gør sig klart, om Valutacentralen, hvis Nødvendighed i den foreliggende Situation jeg stadig anerkender, i Længden kan holde til de forskellige ofte modstridende Krav, der stilles til den. Hvordan skal vi forlige de forskellige Hensyn, der skal varetages gennem Valutacentralen? Kan disse Traktatarbejder, der nu afsluttes, begyndende med den store dansk-engelske Traktat, fortsættende med den dansk-tyske og antagelig efterfulgt af Traktater baade med Tjekkoslovakiet, Frankrig og Polen og til anden Side, i Længden klares gennem Valutacentralen, og kan den danske Valuta holde til de Perspektiver, der indeholdes i saadanne Traktater? I den dansk-engelske Traktat var der dog, alle dens Mangler uførtalt, bestemte Regler at gaa ud fra; man havde bestemte Kendsgerninger at holde sig til,